

råbe i klassen, hvad de faktisk ikke må, det er jo læreren, der underviser i klasselokalet, så er det her forslag jo ikke noget som helst i retning af, at man siger, at ansatte kan tillade sig at sætte sig op mod deres ledere eller råbe op eller noget som helst, det er det jo ikke.

Det her svarer faktisk til, hvis nu vi skal bruge hr. Jesper Langballes eksempler, at regeringen og Folketinget havde lavet en lovgivning, der sagde, at ansatte ikke måtte tale, mens deres leder var til stede, og vi så gik ind og fjernede det forbud, så det ikke er os, der bestemmer, hvordan virksomhedens arbejdsfordeling skal være. Hvis virksomheden finder ud af, at det skal være på en anden måde, så kan de gøre det. Så er det en sammenlignelig problemstilling. Men der er, så vidt jeg ved, ikke noget forbud mod, at medarbejdere kan tale, når en leder er til stede.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg henstiller lige til, at man i videst muligt omfang overholder taletiden. Det er 1 minut maks., og det er det også til svaret fra hr. Langballe.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Den måde at betragte folkekirken på, man møder under den her debat, minder mig om svenskerne. Det officielle Sverige ved stort set ikke noget om, hvad kristendom er. Men til gengæld nærer de en fuldstændig næsegrus beundring for præster. Svenskerne er så klerikale, at al kirkelig lovgivning tager sit udgangspunkt i præsterne.

Det er på en måde det samme, når jeg nu hører hr. Kamal Qureshi tale om præsternes samvittighedsfrihed, som om den skulle være kirkens omdrejningspunkt. Jamen det var dog rædselsfuldt, vil jeg sige til hr. Kamal Qureshi, som slet ikke forstår, at vi har en folkekirke i Danmark, og hvad det indebærer. Det er faktisk en kirke, hvor det enkelte menneske er stillet direkte over for Gud uden gejstlige mellemænd, og det får selvfølgelig en afsmitning på den praksis, der gælder i mere praktiske sager som spørgsmålet om, hvad en præst kan tillade sig i forbindelse med ritualisering og i forbindelse med de retsvirkninger og ritualer, man har.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Med henvisning til ordførerens indledning synes jeg egentlig, det er en ganske god idé, hvis ordføreren har tænkt sig at rejse rundt i landet som sådan en DJ Langballe. Men bortset fra det har jeg stadig væk hæftet mig meget ved det her spørgsmål om tvang til frihed, hvor jeg egentlig synes, at hr. Jesper Langballe har gjort det lidt mere klart i forhold til, hvad vi tidligere har hørt, altså hvad der skulle være indholdet i den her tvang til frihed, nemlig at tvinge en frihed ned over nogle mennesker.

Jeg kunne godt tænke mig at vide: Hvad er det for nogle mennesker, der bliver tvunget en frihed ned over? Og hvad består denne tvang til frihed af?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det har jeg sådan set lige prøvet på at forklare hr. Kamal Qureshi. Det er den frihed, der tager sit udgangspunkt i, at hvis en præst nu synes, at han gerne vil vie to homoseksuelle i kirken og forlanger, at den vielse skal have retsvirkning, så skal han selvfølgelig have lov til det. Hvis han den næste dag finder ud af, at det egentlig er helt urimeligt, at man er så fikseret på parforholdet, for hvorfor det, det kunne jo lige så godt være tre eller fire, man viede ad gangen, for det kunne han godt tænke sig – tre lesbiske søstre i Tyskland var på et tidspunkt meget fortørnede over, at de ikke kunne blive viet i sådan en trekant – jamen så skal han selvfølgelig have lov til det. Vist skal han ikkenikkenej! Han skal rette sig efter den skik og brug, der er rimelig bred konsensus om i det trossamfund, han tjener.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hæftede mig ved ordet skik og brug, for det afslører jo efter min bedste overbevisning, at hr. Jesper Langballe har den opfattelse, at registreret partnerskab mellem to homoseksuelle ikke kan opfattes som det, hr. Jesper Langballe kalder for skik og brug, altså at det skulle være i modstrid med et eller andet – jeg ved ikke, om det er naturligt eller overnaturligt, eller hvad det er. Men i hvert fald understreger det altså retten til at fastholde en forskelsbehandling herindefra uden at give en mulighed for, at et trossamfund i virkeligheden kan gennemføre en ligebehandling, hvis det har lyst til det.